

WEG DOOR DE MONFERLANDSCHE BOSSCHEN OP 'S HEERENBERG.

zaak van gemaakt heeft, inkrassend — gelijk hij deed — deze woorden: „Isidor Getz, Friseur.” Intusschen, dit inschrift dwingt u niet minder een lach af, en verkneukelen doet ge u, ziende hoe een zekere heer RAS zijn verdiende loon kreeg, toen een ander, na hem gekomen, achter zijn naam het woordje HOND inkorf.

Tot zelfs de jonge beuken, die ten getale van vier aan des uitkijks voet trachten te groeien, zijn regulier doorploegd van de snijmessen der op zelfvereeuwiging belusten. Ik vrees dat zij hier hun doel niet zullen bereiken, en dat de beukjes het onder hun baat-zuchtigen ijver wel zullen afleggen.

Niet lang behoeft ge in deze lucht, die van harsgeur doortrokken, de kracht en de verkwikking zelve is, te vertoeven om u tot voortschrijden aangetrokken te voelen. Daar vóór u, een eind bergaf, valt uw oog op een houten stelling, die de Duitsche opnemers hebben achtergelaten, vlak bij grenspaal No. 696.

Ge wilt zoo'n paal zien? Och — het loont eigenlijk de moeite niet en ge merkt dat het puur voor de curiositeit is, dat ge er heen gegaan zijt. Van ferme afmetingen, vierkant behouwen, naar onder toe breeder, van boven met een heel stompen punt, en aan Nederlands zijde voorzien met zijn nummer waarboven de letter N, staat hij daar, weer en wind trotseerend, in het korstmossen pakje

dat zijn arduinen gestalte is komen bekleeden.

Terug naar den top, en nu, ter zijde van den kijkuit een smal paadje ingeslagen. Het kost, hierlangs nederdalend, moeite om uw voet voor uitglijden te behoeden en uw lichaam voor omlaag vallen. Op eens verrast u weer het gezicht op het Monferland, welkome aanleiding tot pauzeeren. Links af voert nu een nog smaller en nog feller hellend paadje naar beneden, en den hemel dankt ge zoo ge, zonder in de rijpe boschbessen gevallen te zijn, u weder op vlakker bodem bevindt. Ge staat op een

breeden boschweg, die naar rechts weldra uitkomt op een nog breederen weg van louter geel zand, waaraan hij zijn naam van Boterweg dankt.

Staat ge mij toe de geheele heuvelketen, die ik in gedachten met u doorwandel, bij een languit neergelegden visch te vergelijken — reuzigen visch en ouden visch met rijke aanwassen van groen op zijn flauw gebogen en hoog gewelfd lijf — dan snijdt deze Boterweg er de tweede moot van af. De eerste is de Elterberg, de tweede de Hulzenberg. Want dit gele slag loopt door den pas die den getoornden Hulzenberg van zijnen noorderbroeders scheidt. Aanvangend in het Beeksche — mondt de Boterweg uit in het Stokkemsche veld, betrekkelijk niet ver van de plaats af alwaar dit laatste nog een anderen weg opneemt, die meer van het noorden komt en den naam van groote Peeskesweg voert.

Moot numero drie ligt tusschen de beide laatstgenoemde wegen besloten. Er zijn twee toppen in, de eene 80, de andere 70 meters hoog. Elk voor zich onbenoemd, vormen zij te zamen met hunne begroeide hellingen het westlijk deel van Bergerbosch. Onder dicht dennenhout breidt zich een niet minder dicht tapijt van boschbessen-plantjes uit. Tal van wegen doorslingeren en doorkruisen het bevallige woud, waar ge sinds een paar jaren